

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปล่อย

ENTER

ทดลองอ่าน

放开那个女巫

放开那个女巫

二目 Er Mu เนียน
changji แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

A black and white illustration of a woman with long, flowing hair standing in a library. She is wearing a light-colored, ribbed, long-sleeved top with a high collar and a dark, long skirt. She holds a book in her right hand. To her right, another book is floating in the air, surrounded by flames and smoke. The library has wooden bookshelves filled with books, and several lit candles are mounted on the shelves. In the background, there is a large arched window. The overall atmosphere is mysterious and magical.

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

อย่างที่รู้กันดีว่าหิมะเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าฤดูหนาวได้มาถึงแล้ว แต่สำหรับอาณาจักรเกรย์คาสเซิล การมาของหิมะยังแฝงความนัยถึงการเริ่มต้นของเดือนแห่งปีศาจ ทว่าฤดูใบไม้ร่วงปีนี้ยังไม่ทันจะสิ้นสุดดี กองทัพสัตว์อสูรก็พากันบุกอาณาจักรเสียแล้ว แต่นั่นยังไม่ชวนให้ตื่นตระหนกเท่ากับคำบอกเล่าของหญิงสาวที่หลับใหลอยู่ในโลงศพน้ำแข็งมานานปี

แท้จริงแล้วเมื่อสี่ร้อยห้าสิบปีก่อนเกิดอะไรขึ้น เรื่องราวจะเป็นไปอย่างไรแลนด์และเหล่าแม่มดคาดการณ์ไว้หรือไม่ สิ่งที่ได้รับรู้จะส่งผลต่ออาณาจักรเกรย์คาสเซิลอย่างไร ทุกคำตอบถูกรวบรวมไว้ในหนังสือเล่มที่ท่านถืออยู่นี้แล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ขาดกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เออร์มู ชื่อจริงคือเฉิน รู่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเออร์มูเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เออร์มูไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างไรก็ตามเขากลั้วรู้สึกว่าการเนื้อหาของการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะใช้มันในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

'อย่าเพิ่งถอดใจไป พวกเรายังมีหวังอยู่!' แม่มดผมสีน้ำตาลแดง
พูดอย่างหนักแน่น 'จงข้ามภูเขาใหญ่ ข้ามสายน้ำเชี่ยว
แล้วมุ่งหน้าไปยังดินแดนร้างผืนนั้น'
'แต่ว่า...ที่นั่นมีแต่คนล่าหลังไร้ความเจริญ'
'แต่พวกเราสามารถฟื้นฟูความเจริญขึ้นใหม่ได้ จงไปเสีย
ตราบใดที่ยังรักษาชีวิตไว้ได้ พวกเราจะได้รับชัยชนะเข้าสักวัน!'

ตอนที่ 319

หิมะฤดูใบไม้ร่วง

พอคนมาครบ โรแลนด์ก็เล่าเรื่องที่ไลต์นิงเจอให้ทุกคนฟังตั้งแต่ต้นจนจบ "โลงศพพลิกใส่ไม่มีร่องรอยผู้พังใดๆ ตั้งอยู่ในห้องใต้ดินที่เปียกชื้น นอกจากนี้ยังมีอัญมณีเวทมนตร์ที่ส่งเสียงร้องไม่หยุด รวมถึงปีศาจที่แปรสภาพเป็นฝุ่นผงไปแล้ว...พวกเจ้ามีความเห็นอย่างไร"

"ฝ่าบาททรงหมายความว่านางอาจจะเป็นแม่มดอย่างนั้นหรือเพคะ" อันนาพูดพลางครุ่นคิด "หากนางยังมีชีวิตอยู่ พวกเราก็อาจจะได้รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อสี่ร้อยกว่าปีก่อน"

"แต่นางอาจจะไม่ใช่แม่มดหรือคนในยุคนั้นก็ได้" บู้กลังเลอยู่สักครู่ "นอกจากนี้..."

"นอกจากนี้นางยังอาจจะไม่ใช่พวกเดียวกับพวกเรด้วย" ลีฟเสริมประโยคนี้ทำโรแลนด์ชะงักไปเล็กน้อย ไข่แล้ว หากโบราณสถานเป็นสิ่งก่อสร้างของศาสนจักรจริงก็มีความเป็นไปได้สูงว่าอีกฝ่ายจะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของศาสนจักร แล้วดูจากเครื่องแต่งกายอันงดงามตามทีไลต์นิงบรรยาย ตำแหน่งของเธอก็น่าจะสูงมากด้วย หากเป็นคนธรรมดา ยังพอว่า แต่หากเธอเป็นแม่มดจริงๆ งานนี้ก็คงรับมือลำบากไม่น้อย

พิจารณาจากการต่อสู้ของแอซเซสกับไนติงเกล และเหตุการณ์ที่เฟซเลสเข้าจู่โจมแล้ว ดูเหมือนว่าการต่อสู้ระหว่างแม่ตด้วยกัน จะไม่สามารถเดาผลแพ้ชนะได้เลย หากแม่ตอมนุชย์ไม่พกคิลาลงทนต์ที่แห่งพระเจ้าก็อาจสู้แม่ตธรรมดาที่มีพลังประเภทพิเศษไม่ได้ หรือหากแม่ตสายต่อสู้ถูกแม่ตสายสนับสนุนชิงลงมือก่อน สถานการณ์ก็น่าเป็นห่วงไม่แพ้กัน

หากอีกฝ่ายมีเจตนาร้าย ใครจะรับรองได้ว่าพลังของเธอจะไม่น่าเป็นอันตรายต่อสโมสรแม่ต...นอกเสียจากว่าเขาจะปลุกเธอขึ้นมาในพื้นที่ที่คิลาลงทนต์แห่งพระเจ้าออกฤทธิ์

"พวกท่านบ้ากันไปหมดแล้วหรือ นี่คิดไปถึงขั้นว่านางจะอยู่ฝั่งเดียวกับพวกเราหรือไม่เชียวหรือ" ลิลลี่กุมหน้าผากอย่างอ่อนใจ "คนที่เคยมีชีวิตเมื่อสี่ร้อยกว่าปีก่อนจะอยู่มาจนถึงตอนนี้ได้อย่างไร แม่ตคนอายุสั้นจะตาย ต่อให้เป็นอมนุษย์ที่พัฒนาร่างกายแล้วก็ไม่เห็นมีใครอายุยืนเกินร้อยปีสักคน พวกท่านคิดมากเกินไปหรือไม่ ข้าว่านะ ดีไม่ดีพอผลึกนั้นแตกออก คนที่อยู่ข้างในอาจกลายเป็นผงเหมือนพวกปีศาจก็ได้"

"สาเหตุที่แม่ตอายุสั้นก็เพราะปรากฏการณ์ที่เรียกว่าปีศาจกัดกินร่าง" โรแลนด์แก้คำพูดอีกฝ่าย "แม่ตมีร่างกายที่แข็งแกร่งกว่าคนธรรมดาเป็นทุนเดิม ดังนั้นอายุขัยของแม่ตก็น่าจะยืนยาวกว่าด้วย"

"แต่อายุขัยของคนธรรมดาก็แค่สี่สิบห้าสิบปีเท่านั้น" ลิลลี่ส่งเสียงฮึดฮัด "ฝ่าบาททรงคิดว่าแม่ตทุกคนอายุยืนเหมือนเต่าหรือเพคะ"

ที่คนทั่วไปในยุคนี้มีอายุขัยเฉลี่ยเพียงสี่สิบถึงห้าสิบปีก็เพราะอาหารที่ขาดแคลน และวิทยาการทางการแพทย์ที่ยังล้าหลังอยู่มาก หากพวกเขามีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น อายุขัยก็น่าจะเพิ่มขึ้นอีกสักยี่สิบปีได้ แต่สิ่งที่เธอพูดมาก็ใช่ว่าจะไร้เหตุผลเสียทีเดียว โรแลนด์คิด ต่อให้คุณภาพชีวิตดีอย่างไร อายุขัยก็น่าจะยังห่างไกลจากสี่ร้อยปีอยู่ดี...หรือต่อให้เป็นเต่า

ก็ไม่มีทางอายุยืนถึงเพียงนั้นแน่

"แต่นางเหมือนยังมีชีวิตอยู่จริงๆ นะ" ไลตนิ่งร้องขึ้น "แค่ดูก็รู้แล้ว
นางไม่เหมือนปีศาจแข็งที่พวกนั้นแม้แต่นิดเดียว ผิวของนางยังคง
เปล่งปลั่ง ริมฝีปากก็มีสีเลือด เมซี!"

"จิบ! ไลตนิ่งพูดถูก!"

"เออละ ไม่ต้องเถียงกันแล้ว" เวนดี้ขำขึ้น "ไม่ว่านางจะเป็นคนหรือศพ
พวกเราก็ควรลองดูสักครั้ง"

"เจ้าแน่ใจหรือ" บู้กขมวดคิ้วถาม

"หากนางเป็นแม่มดของศาสนจักรจริง พวกเราแค่สวมศิลาลงทันที
แห่งพระเจ้าให้นางก่อนที่นางจะฟื้นก็สิ้นเรื่อง แล้วอีกอย่างพวกเรามีอันนา
กับไนติงเกลอยู่ คงควบคุมนางได้ไม่ยากหรอก" เวนดี้พูดอย่างสงบ
"ประเด็นอยู่ที่ว่านางอาจจะรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสี่ร้อยกว่าปีก่อน ถ้าฟัง
แค่เหตุผลข้อนี้ก็ไม่น่าหนักพอให้ไปช่วยนางแล้ว"

ถูกต้อง ข้อมูลของปีศาจสำคัญต่อเมืองชายแดนไม่น้อย นอกจากนี้
สิ่งที่ศาสนจักรพยายามปกปิดสุดชีวิตย่อมเป็นเรื่องที่จะส่งผลร้ายต่อ
พวกเขาอย่างไม่ต้องสงสัย ยิ่งรู้ข้อมูลพวกนี้เร็ว เขาก็จะยิ่งกุมความ
ได้เปรียบในสงครามที่กำลังจะมาถึง

อันนาและไนติงเกลก็เห็นด้วยกับเวนดี้เช่นกัน คราวนี้แม้บู้กจะยัง
เห็นต่างอยู่ แต่ก็ไม่ได้โต้แย้งอะไรอีก สมาชิกส่วนใหญ่ในสโมสรแม่มด
มีความเห็นไปในทางเดียวกัน

"แล้วกองทัพที่หนึ่งล่ะ" โรแลนด์หันไปทางขวานเหล็ก

"กองทัพที่หนึ่งให้คนได้มากที่สุดแค่ห้าสิบคนพะยะค่ะ" ฝ่ายหลัง
พูดขึ้น "ฝ่ายบาท ก่อนหน้านั้นฝ่ายบาททรงแบ่งทหารไปช่วยที่ว่าการเมือง
รับผู้อพยพจากพื้นที่ต่างๆ เมืองชายแดนจึงเหลือทหารเพียงห้าร้อยกว่านาย
เท่านั้น แม้พระราชาทอวิฟิคจะทรงถูกสวรรคตลงไปแล้ว แต่ก็เชื่อว่า

พระองค์จะไม่ทรงหาโอกาสยกทัพมาทำสงครามแตกหักกับดินแดนตะวันตก
พวกเราจำเป็นต้องทิ้งคนไว้เพื่อรับมือกองทัพจากเมืองหลวงด้วยพะยะค่ะ"

"ข้าเข้าใจแล้ว" เขาพยักหน้า กองทหารห้าสิบนายมีขนาดเล็กเกินไป
หากถูกปีศาจเขี้ยงหอกใส่จากพื้นที่นอกทัศนวิสัยก็คงพ่ายแพ้ไม่เป็นท่า
วิธีที่จะแก้ปัญหานี้ได้ก็คือต้องให้ไลต์นิ่งกับเมซีบินสังเกตการณ์จากบนฟ้า
แล้วให้ซิลเวียใช้ดวงตาวิเศษช่วยอีกแรง คนที่อยู่บนบอลลูนกับคนที่อยู่บน
พื้นดินจะต้องประสานงานกันจึงจะถือเป็นกองทัพในอุดมคติ กลุ่มแม่บด
มีหน้าที่ดูแลเรื่องความปลอดภัยและการต่อสู้ในระยะประชิด ส่วนกองปืน
จะรับผิดชอบเรื่องการโจมตีระยะไกลทั้งหมด

แต่ถ้าเขาทำเช่นนี้ แม่บดจากเกาะสลีปิ้งก็จะรู้เรื่องที่มีคนถูกสะกด
อยู่ในโบราณสถาน หลังจากได้ตรวจอย่างละเอียดอีกครั้ง สุดท้ายโรแลนด์
ก็ยังตัดสินใจพาซิลเวียไปด้วยเหมือนเดิม อย่างไรก็ตามความปลอดภัยก็ยัง
เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการช่วยเหลือครั้งนี้

ในขณะที่เขากำลังจะวางแผนช่วยเหลือนั้น ลูนากร็องซ็องเบาๆ ว่า
"สวรรค์...นั่นมันอะไรนะ"

ทุกคนพร้อมใจกันมองตามสายตาเธอไปที่นอกหน้าต่าง จากนั้นก็
ถึงกับตะลึงงัน

โรแลนด์ผล็กหน้าตาต่างออกอย่างไม่เชื่อสายตา ไม่รู้ว่าห้องฟ้า
ที่อิมคริมมีวัตฤตีสี่ขาวปลิววอนตั้งแต่เมื่อไร พวกมันกระจายตัวไปทั่ว
ทุกหย่อมหญ้าอย่างไร้สัมเสียด เขายื่นมือไปคว้าจุดสี่ขาวเล็กๆ พวกนั้น
ไว้ สัมผัสเย็นเฉียบแผ่ซ่านมาตามฝ่ามือทันที

หิมะตกแล้ว

นี่ไม่ใช่เรื่องปกติ...เท่าที่เขารู้มา ฤดูหนาวในดินแดนตะวันตก
จะมีหิมะตกเพียงรอบเดียวเท่านั้น แต่นี่ยังไม่ถึงฤดูหนาวเสียหน่อย!

เพิ่งจะเดือนที่สี่ของฤดูใบไม้ร่วงก็มีหิมะตกแล้วหรือ เขามองไป

ทางขวานเหล็ก ฝ่ายหลังเอ่ยขึ้นซ้ำๆ ด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า "กระหม่อม ย้ายมาอยู่เมืองชายแดนได้เพียงเจ็ดแปดปีเท่านั้น แล้วก็ไม่เคยเจอ ปรากฏการณ์เช่นนี้มาก่อนพะยะค่ะ"

หากหิมะตกก็แปลว่าเดือนแห่งปีศาจมาถึงแล้ว พระอาทิตย์ จะซ่อนตัวอยู่ใต้เมฆครึ้มจนกว่าจะถึงเวลาเผยตัวครั้งต่อไป ในระหว่างนี้ สัตว์อสูรจะเข้ารุกรานทั่วดินแดนตะวันตก อย่าวางแต่จะยกทัพไปที่ใด เลย แต่จะใช้บอลลูกนบรทุกแม่เม็ดก็ยิ่งถือว่าเสี่ยงเกินไปด้วยซ้ำ...เวลานี้ ในป่าไร้คนลับเต็มไปด้วยสัตว์อสูรดุร้าย การอยู่นอกเขตกำแพงเมืองถือเป็น เรื่องอันตรายอย่างยิ่ง

เขาจำเป็นต้องหยุดแผนช่วยเหลือไว้ชั่วคราว ประเดี๋ยวฟ้าสว่างเมื่อไร ค่อยว่ากันอีกที

ลึกๆ แล้วเขายังคิดว่าหิมะตกรอบนี้น่าจะเป็นเรื่องบังเอิญมากกว่า อีกไม่นานเดี๋ยวก็คงหยุด เพราะอย่างไรเสียอุณหภูมิตอนนี้ก็ยังเป็นไปตามปกติของฤดูใบไม้ร่วง ไม่ได้ลดลงฮวบฮาบแต่อย่างใด

สามวันต่อมา เมืองชายแดนก็กลายเป็นเมืองสีเงินยวง ป่าและ เทือกเขาซึ่งตั้งอยู่ไกลออกไปราวกับถูกปกคลุมด้วยผ้าโปร่งสีขาว หาก อยู่ในยุคสมัยใหม่ก็คงเป็นภาพทิวทัศน์อันงดงามที่หาชมได้ยากยิ่ง ทว่า ไรแลนด์ไม่มีอารมณจะดื่มด่ำทัศนียภาพตอนนี้

แม้หิมะจะตกน้อยลงกว่าเดิมมาก แต่ก็ยังมีเกล็ดบางๆ ปรอยลงมา อยู่ดี กองทัพที่หนึ่งเตรียมการป้องกันตลอดแนวกำแพงไว้แล้ว กำแพงเมือง ที่เพิ่งสร้างใหม่มีทหารคอยลาดตระเวนตามช่วงเวลาทุกวัน ทั้งยังมีการตั้งค่ายชั่วคราวขึ้นที่เชิงกำแพงเพื่อให้ทหารสามารถจู่โจมศัตรูได้เร็วขึ้น ระยะนี้อุณหภูมิแทบจะเปลี่ยนวันต่อวันก็ว่าได้ เขาเลิกสวมเสื้อตัวบาง แล้วเปลี่ยนมาสวมเสื้อไหมพรมแล้ว

เช้าวันที่สี่ ชาวที่ส่งมาจากกองหน้าทำให้ไรแลนด์เครียดยิ่งกว่าเดิม

สัตว์อสูรเริ่มโจมตีกำแพงเมืองฝั่งตะวันตกแล้ว
เดือนแห่งปีศาจมาถึงเร็วกว่ากำหนดถึงหนึ่งเดือนกว่า

ตอนที่ 320 'มนตร์แห่งสลีปิ้ง'

ณ เกาะสลีปิ้ง ฟยอร์ด

"คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าลูกค้าคนแรกของ 'มนตร์แห่งสลีปิ้ง' จะเป็นท่าน" ทิลลียิ้มพลางยื่นชุปปลาร้อนๆ ให้อีกฝ่าย "ท่านช่วยพวกเราสำรวจโบราณสถานที่ยี่หมู่เกาะซาโดว์ได้มากจริงๆ"

"ฝ่าบาทเกรงพระทัยไปแล้วพะยะค่ะ" ธันเดอร์รับชุปปลาจากอีกฝ่าย "หากเป็นพื้นที่ทะเลส่วนนั้น ต่อให้ไม่จ้าง กระหม่อมก็ยินดีไปเสมอ พะยะค่ะ ที่จริงแล้วหากไม่มีแม่ मदเดินทางไปด้วย พื้นที่ฝั่งตะวันออกของหมู่เกาะซาโดว์ก็ถือว่าอันตรายสำหรับนักผจญภัยพอดี" เขาจับชุปปลาไปหนึ่งอีกแล้วพ่นไอร้อนออกมา "อา...ชุปปลาหางดำนี่รสชาติยอดเยี่ยมจริงๆ"

ชาวฟยอร์ดไม่นิยมดื่มชาดำหรือเบียร์ พวกเขานิยมกินวุ้นปลาเย็นๆ ในฤดูร้อนจัด และกินชุปปลาร้อนๆ เมื่อถึงฤดูหนาว ปลาแต่ละชนิดที่ผ่านการเคี้ยวจะให้รสชาติที่ต่างกัน ทิลลีได้เรียนรู้เรื่องพวกนี้หลังจากที่มาอยู่เกาะสลีปิ้งแล้ว

"ดังนั้นท่านถึงได้กระตือรือร้นที่จะใช้บริการของ 'มนตร์แห่งสลีปิ้ง' ถึงเพียงนี้"

"บอกตามตรงว่ากระหม่อมอยากเริ่มการสำรวจรอบต่อไปใจแทบขาดแล้วพะยะค่ะ" ธันเดอร์หัวเราะอย่างเปิดเผย "ตอนอยู่ที่โบราณสถานเมื่อคราก่อน ภาพที่กระหม่อมมองผ่านกล้องส่องทางไกลชวนให้ตกตะลึงยิ่งนัก...ผืนดินตรงนั้นคืออะไร เหตุใดจึงมีประตูลึนปรากฏอยู่บนผาชั้นกระหม่อมล่ะอยากบินไปดูเหลือเกินพะยะค่ะ"

"อย่างนั้นหรือ..." ทิลลี่ตักซุปปลาให้ตัวเองหนึ่งถ้วย "ท่านคงรู้อยู่แล้ว กระมังว่าข้ากำลังจะเดินทางไปเมืองชายแดน ข้าอยากจะทำกับผู้นำสมาคมแม่ดสักครั้ง แล้วก็อยากให้เห็นสภาพดินแดนตะวันตกในช่วงเดือนแห่งปีศาจด้วย ท่าน...อยากไปด้วยกันหรือไม่เล่า"

เขาเงยไปสักครู่ก่อนจะจิกยิ้มว่า "ไม่ดีกว่าพะยะค่ะ นางอยู่ที่นั่นคงมีความสุขดีอยู่แล้ว เช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน...การออกผจญภัยมีความเสี่ยงไม่น้อย กระหม่อมเสียแม่ของนางไปแล้ว ไม่อยากที่จะเสียนางไปอีกคน ถึงตอนนั้นกระหม่อมขอรวบรวนผ้าบาท..."

"ข้าสัญญา" ทิลลี่พยักหน้า "อย่างไรเสียนางก็เป็นสมาชิกคนหนึ่งของพวกเรา" พอพูดถึงตรงนี้เธอก็ยิ้มบางๆ "แต่ว่าการค้าก็ยังคงเป็นการค้าถึงท่านจะเคยช่วยพวกเรามาก แต่ข้าก็ต้องคิดค่าจ้างแม่ดตามอัตราที่กำหนดไว้"

"แน่นอนอยู่แล้วพะยะค่ะ การค้าย่อมเป็นการค้า นี่คือธรรมเนียมของฟยอร์ด" ธันเดอร์กินซุปปลาจนหมด ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

"แล้วเขาจ้างใครบ้างเพคะ" หลังจากธันเดอร์จากไปแล้ว แอชเชลที่อยู่ด้านนอกก็เดินเข้ามานั่งขัดสมาธิข้างทิลลี่

"ผู้รับใช้พิเศษ' มอลลี 'ประตูลึน' ออร์บิต และ 'หุ่นกระบอก' ซาโดว์" ทิลลี่คลี่สัญญาออก "ค่าใช้จ่ายทั้งหมดอยู่ที่สี่พันแปดร้อยเหรียญทอง นับว่าเป็นเงินก้อนโตทีเดียว เจ้าว่าจริงหรือไม่"

"สี่พัน..." แอชเชสอ้าปากค้าง "เขาไปเอาเงินมากมายถึงเพียงนั้น มาจากที่ใด"

"เจ้าอย่าลืมสิ ธันเดอร์เป็นนักผจญภัยที่มีชื่อเสียงที่สุดในฟยอร์ด" เจ้าหญิงลำดับที่ห้ายิ้มว่า "เราสามารถหาเงินจากการสำรวจเส้นทางเดินเรือใหม่ๆ รวมถึงเสาะหาของล้ำค่าจากดินแดนต่างๆ ได้อย่างมหาศาล เขาถึงมีกำลังจ้างลูกเรือฝีมือดีไปสำรวจตามสถานที่ลึกลับและอันตราย ได้อย่างไรเล่า แต่พอมีแม่มดมาช่วยเสริม ความเสี่ยงในการเดินเรือก็ลดลงอย่างเห็นได้ชัด การใช้เงินซื้อความปลอดภัยย่อมเป็นการซื้อขายที่คุ้มค่าอยู่แล้ว"

"แต่จะทำเช่นนี้จะดีหรือเพคะ" แอชเชสพูดอย่างลังเล "การตั้งสมาคมรับจ้างทั่วไปอาจทำเงินก้อนใหญ่ให้เกาะสลีปิ้งได้ก็จริง แต่คราวนี้พลังของพวกเขาแม่มดก็จะไม่เป็นความลับอีกต่อไป หากรู้ไปถึงหุศาสนจักรเข้า..."

'มนตรีแห่งสลีปิ้ง' คือสมาคมวิชาชีพแห่งใหม่ที่ทิลลีสร้างขึ้น นักผจญภัยจากเกาะต่างๆ ในฟยอร์ดสามารถจ้างแม่มดที่มีพลังเหมาะสมไปช่วยอำนวยความสะดวกในการเดินทางได้ แน่นอนว่านอกจากบริการดังกล่าวแล้ว สมาคมนี้อย่างมีบริการสำหรับคนทั่วไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นบริการซ่อมแซมข้าวของ บริการสร้างงานศิลปะฝีมือประณีต บริการสร้างบ้านทันใจ ตลอดจนบริการปลูกพืชกำจัดแมลง... トラบิตที่ไม่นำพลังของแม่มดไปใช้ในทางที่ผิด 'มนตรีแห่งสลีปิ้ง' ก็รับทำทุกงาน

แต่แน่นอนว่าบริการทั้งหมดนี้จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อมีการประกาศพลังของพวกเขาออกไปแล้ว

ทิลลีดึงมือแอชเชสมากุม "ข้าเคยบอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือว่าข้าไม่ได้สนใจเรื่องเงิน ข้าแค่ต้องการใช้สมาคมแห่งนี้เป็นเรื่องมือเผยแพร่ว่าให้คนรู้จักเกาะสลีปิ้ง และไปมาหาสู่กับพวกเราอย่างใกล้ชิด ธันเดอร์เคยพูดไว้ประโยคหนึ่งและข้าก็เห็นด้วยอย่างยิ่ง นั่นคือความกลัวเกิดจาก

ความไม่รู้ กับแม่มดเองก็เช่นกัน ที่ชาวเกาะในฟยอร์ดและชาวเมือง
ในอาณาจักรกลัวพวกเราก็เพราะคำใส่ร้ายของศาสนจักรและความไม่รู้
ของพวกเขา

ข้าไม่สามารถบังคับให้พวกเขาเข้าหาหรือทำความเข้าใจแม่มดก่อน
ได้ ดังนั้นจึงต้องผลักดันให้พวกเราเป็นที่รู้จักให้มาก พวกเขาจะได้รู้ว่า
สิ่งนี้ไม่ใช่พลังของปีศาจ และไม่ใช่พลังที่พิลึกพิลั่นจนยากจะคาดเดา...
แม่มดก็คือมนุษย์ที่ตื่นรู้ คือสมาชิกคนหนึ่งของเผ่าพันธุ์มนุษย์เช่นกัน หาก
คนธรรมดาพบกับแม่มดเข้าใจกันมากขึ้น ความหวาดกลัวนี้ก็หายไปเอง"
เธอหยุดไปเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อว่า "ส่วนศาสนจักรนั้น พวกเขาไม่สนใจ
อยู่แล้วว่าพวกเรามีพลังอะไรบ้าง เวลาไล่ล่าแม่มดก็ใช้ทหารพิพากษา
ตลอด บางครั้งยังถึงกับใช้นักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าด้วยซ้ำ ไม่ว่าแม่มด
จะมีพลังอะไร เมื่ออยู่ต่อหน้าศาลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าก็ล้วนมีค่าเท่ากัน"

"หม่อมฉันก็ได้แต่หวังว่าจะเป็นอย่างที่ฝ่าบาทตรัส" แอชเชสพูดเบาๆ
"หม่อมฉันถนัดแต่เรื่องรบราฆ่าฟัน คงช่วยอะไรฝ่าบาทเรื่องนี้ไม่ได้"

"เจ้าช่วยข้ามามากแล้ว" ทิลลีหัวเราะ "สิ่งสำคัญที่สุดในการพัฒนา
เกาะสลีปปีงก็คือการเชื่อมเกาะในฟยอร์ดเข้าด้วยกัน และการสร้าง
ความเข้าใจระหว่างกันก็เป็นหนึ่งในขั้นตอนที่ว่า ข้าเพียงแต่เร่งให้มันเร็วขึ้น
ก็เท่านั้น นอกจากนี้การตั้งสมาคมรับจ้างทั่วไปยังมีประโยชน์อีกอย่าง"
เธอแลบลิ้น ผุดรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมา "มันสามารถช่วยหางานใหม่ๆ ให้กับ
พลังที่ดูเหมือนไม่มีประโยชน์ เช่นนี้แล้วพวกแม่มดสายสนับสนุนก็จะได้
ไม่ต้องคิดว่าพลังตัวเองไร้ค่าอีกต่อไป"

แอชเชสขำสีหน้าของอีกฝ่าย "ฝ่าบาททรงมีเหตุผลมากมายเสมอ
เดี๋ยวก็เช่นนั้นที่เช่นนั้นนี้ ไม่ว่าใครก็ต้องยอมจำนนทั้งนั้น"

"นั่นเพราะข้าพูดถูกทุกอย่างนะสิ" ทิลลีแบ่ปาก "เปลี่ยนเรื่องคุยเถอะ
ปานนี้เมซียังไม่กลับมาอีกหรือ ที่นั่นเกิดอะไรขึ้นหรือไม่"

"บางที่อาจจะเกิดเหตุไม่คาดฝัน" แอชเชสคิดสักครู่ "หรือไม่ก็..."

"อะไรหรือ"

"นางคงไม่อยากกลับมาแล้วกระมัง" เธอยักไหล่ "อยู่ที่นั่น สะดวกสบายกว่าฟยอร์ดมาก หม่อมฉันเคยบอกแล้วว่าอย่าส่งแม่มดไปที่นั่น เกิดโหดสักกับฉันนี่ไม่อยากกลับมาอีกจะทำอย่างไรเพคะ"

"พวกเราไปที่นั่นกันเถอะ" ทิลลีว่า

"อ้อ เช่นนั้นหม่อมฉันจะไปเตรียมตัวเดียว...อะไรนะเพคะ" แอชเชส ตะลึงไปครู่ใหญ่กว่าจะตั้งสติได้ "พวก...พวกเราจะไปที่นั่นหรือเพคะ"

เจ้าหญิงลำดับที่ห้าบ่นปาก "ก็ตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือว่าพวกเรา จะไปช่วยพวกเขาสู้กับสัตว์อสูรนะ แล้วก็จะได้ที่โอกาสรับแม่มดคนอื่น ๆ กลับมาด้วยเลย หากไม่มีโหดส ปีหน้าข้าจะหาบ้านที่ใดมาให้ผู้อพยพ จากอ่าวเครสเซนต์มูนอยู่เล่า"

"แต่กว่าจะถึงฤดูหนาวก็อีกตั้งเดือนกว่าเลยนะเพคะ ไม่เห็นต้องรีบ ถึงเพียงนั้นก็ได้"

"ตลอดการเดินทางพวกเราต้องใช้เวลาไม่ใช่น้อยๆ หากเมื่อชายแดน กำลังเดือดร้อนอยู่จริงๆ พวกเราก็จะได้ช่วยแม่มดในสมาคมได้เร็วขึ้น แล้ว อีกอย่าง..." เธอขยิบตา "ข้าอยากเห็นกับตาด้วยว่าพี่ชายผู้ไม่น่าชื่นชม ของข้าคนนั้นเปลี่ยนไปอย่างไรบ้าง"

ตอนที่ 321 กฎหมายเมืองชายแดน

โรแลนด์ตื่นเพราะความหนาวตั้งแต่เช้าตรู่ เขามุดอกออกมาจากผ้าห่มที่เย็นเฉียบ หยิบเสื้อขนแกะขึ้นคลุม แล้วจุ่มเท้าทั้งสองข้างลงในถังน้ำอุ่น

นี่ละอภิสิทธิ์เฉพาะเจ้าชาย...ทุกๆ เช้าสาวใช้จะยกถังน้ำร้อนมาวางไว้ข้างเตียงพร้อมกับผ้าสะอาดและนมร้อน วิธีนี้ช่วยเพิ่มความอบอุ่นให้ร่างกายเขาได้อย่างรวดเร็ว

แน่นอนว่าหากเทียบกับชนชั้นสูงทั่วไปที่มักเรียกหญิงสาวมาให้ความอบอุ่น เขาก็คิดว่าตัวเองสำรวมมากแล้ว เดิมที่เจ้าชายลำดับที่สี่ก็ตั้งใจพาไพร่มาด้วยเหตุผลนี้เช่นกัน แต่ยังไม่ทันได้เสพสมก็หมดลมหายใจไปเสียก่อน ส่วนตัวโรแลนด์ไม่ชอบธรรมเนียมนี้ จึงให้สาวใช้อาวุโสมากประสบการณ์มารับตำแหน่งนี้แทน และนั่นก็เป็น การตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุด แม้เวลานี้จะมีแม่มดมาอยู่ในปราสาทมากมาย เธอก็ยังดูแลความเรียบร้อยทั้งในและนอกปราสาทได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

ไฟในเตาผิงดับไปนานแล้ว คงเหลือไว้เพียงซีเก๋าสีขาว ลมเย็น

พัดลอดช่องหน้าต่างด้านหลังเข้ามาจนหนาวไปถึงกระดูก ไม่น่าเชื่อเลยว่าตอนนี้ยังเป็นฤดูใบไม้ร่วงอยู่ โรแลนด์เซ็ดเท้าให้แห้งแล้วใช้น้ำอุ่นอีกอ่างล้างหน้าบ้วนปาก จากนั้นจึงเดินไปปิดหน้าต่างที่เปิดมาตลอดคืน

แม้คนในยุคนี้นิยมใช้เตาผิงอย่างแพร่หลาย ทว่าเขายังกลัวพิษจากคาร์บอนมอนอกไซด์อยู่ จึงมักแง้มหน้าต่างช่องเล็กๆ ไว้ทุกคืน ครึ่งคืนแรกยังถือว่าอบอุ่นดี แต่พอเช้าตรู่ก็ฝนถูกเผาจนหมด อุณหภูมิในห้องแทบไม่ต่างจากนอกห้องเลย

ต้องรีบหาวิธีแก้ปัญหานี้เสียแล้ว โรแลนด์คิด มิฉะนั้นเขาคงไม่มีโอกาสได้นอนคืนสบายแน่ๆ

หลังจากกินอาหารเช้าเสร็จ เขาก็พาโนติงเกล หัวหน้าอัศวิน และองครักษ์จำนวนหนึ่งไปตรวจเขตกำแพงเมืองตามปกติ

พื้นที่ระหว่างกำแพงเมืองใหม่กับกำแพงเมืองเก่าเป็นทุ่งกว้าง ซึ่งตอนนี้กลายเป็นสี่ขาโพลนไปแล้ว เวลาเดินเข้าไปบนหิมะหนา โรแลนด์จะได้ยินเสียงสวบสាប់ดังมาจากใต้พื้นรองเท้า

เหนือศีรษะขึ้นไปเป็นท้องฟ้าสีเทาอ่อน เกล็ดหิมะเย็นๆ ปลิวเข้าคอเสื้อเขาเป็นบางครั้ง เขารู้ว่าอากาศเช่นนี้จะคงอยู่ไปจนถึงฤดูใบไม้ผลิปีหน้า...หรืออาจจะนานกว่านั้น

"สถานการณ์ที่แนวป้องกันเป็นอย่างไรบ้าง"

"ดีกว่าครั้งก่อนมากพะย่ะค่ะ" สีหน้าของคาร์เตอร์แลดูผ่อนคลาย "ทหารส่วนใหญ่ในกองทัพที่หนึ่งเคยผ่านประสบการณ์ทำสงครามมาแล้ว ยิ่งตอนนี้มีปืนยาวลูกโม่ใช้ด้วยก็ยิ่งสบายใหญ่ แค่จัดคนเฝ้าไว้สิบคนต่อหนึ่งร้อยเมตรก็ควบคุมสัตว์อสูรที่อยู่ด้านล่างได้แล้วพะย่ะค่ะ นอกจากนี้กำแพงเมืองใหม่ก็สูงกว่ากำแพงหินเดิมถึงครึ่งเมตร พันธุ์หมาป่ากระโดดขึ้นมาได้ลำบาก เวลานี้เลยกลายเป็นเป้าฝึกยิงของทหารไปโดยปริยาย ตราบใดที่ยังไม่มีพันธุ์ผสมบุกเข้ามา สัตว์ประหลาดพวกนี้ก็ไม่มีทางทะลวง

แนวป้องกันได้แน่นอนพะยะค่ะ"

"เช่นนั้นก็ดี"

โรแลนด์เดินขึ้นกำแพงเมือง เหล่าทหารที่ยืนยึดดอกเชิดหน้าพากัน ทำความเคารพเขาตลอดทาง ลำพังแค่ความขันแข็งนี้ก็ต่างจากกองพลเรือน ในอดีตมากแล้ว แม้ตอนนั้นทุกคนจะยืนแทงทวนอย่างเป็นระเบียบอยู่บนกำแพง แต่นั่นก็เป็นแค่พฤติกรรมที่เกิดจากความเคยชินระหว่างฝึกซ้อมเท่านั้น ดวงตาของพวกเขาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น ทำทางแข็งที่อ หากสังเกตดีๆ จะเห็นว่าหลายคนกำลังขาสั่นด้วย

แต่เวลานี้ดวงตาของพวกเขาเต็มไปด้วยความมั่นใจ หลังจากทำความเคารพเจ้าชายแล้ว ทุกคนก็เลื่อนสายตาไปด้านหน้าเพื่อสังเกตการณ์สนามรบต่อ

โรแลนด์เดินเลียบบกำแพงเมืองไปทางป่าเร็นลับ บริเวณนี้ดูคึกคักมากทีเดียว

ที่นี่เป็นเขตบ้านพักชั่วคราวของทาสและผู้อพยพ หากมองจากกำแพงลงไปจะเห็นเนินดินเส้นยาวเรียงตัวขนานกัน ดูคล้ายกับคลื่นน้ำที่กระเพื่อมขึ้นๆ ลงๆ ด้านในเนินดินที่หนุนขึ้นมาแต่ละเส้นแบ่งเป็นห้องลับกว่าห้อง โครงสร้างของมันไม่ต่างจากบ้านถ้ำเท่าไรนัก กำแพงดินหนาๆ ช่วยรักษาอุณหภูมิภายในห้องได้อย่างดี ยังมีเตียงเตาที่ให้ความอบอุ่นได้อย่างน่าอัศจรรย์ด้วยแล้ว ขอแค่หม้อผ้าอีกสักผืนก็หายหนาวเป็นปลิดทิ้ง

เขตบ้านพักชั่วคราวทั้งหมดถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆ ส่วนที่อยู่ติดกับกำแพงเมืองเรียกว่าเขตตะวันตก เป็นที่อยู่ของผู้อพยพ ส่วนเขตตะวันออกซึ่งอยู่ห่างจากกำแพงเมืองออกไปเป็นที่อยู่ของทาส

ที่ว่าการเมืองจะส่งเจ้าหน้าที่มาแจกอาหารและถ่านไม้ที่นี่ทุกวัน ผู้อพยพจะต้องช่วยงานพลาธิการของกองทัพที่หนึ่งซึ่งทำหน้าที่ป้องกันกำแพงเมืองเป็นการตอบแทน ส่วนพวกทาสนั้นตุนข้าวสาลีไว้มากพอ

อยู่แล้ว จึงไม่ค่อยอยากออกจากบ้านอันอบอุ่นกันสักเท่าไร แต่ก็มีคนหัวใสบางคนออกไปทำงานเบ็ดเตล็ดเพื่อหารายได้เสริมให้ตัวเองเช่นกัน

ทันใดนั้นเสียงคนทะเลาะกันอย่างรุนแรงก็ดังมาจากรอยต่อระหว่างเขตตะวันออกและตะวันตก โรแลนด์หันมองตามเสียงก็เห็นคนกลุ่มใหญ่กำลังยืนแหกปากโต้เถียงกันอยู่บนถนนในเขตที่พักอาศัย หนึ่งในนั้นสวมชุดสีน้ำเงินขาว ดูเหมือนจะเป็นเจ้าหน้าที่ของที่ว่าการเมือง ไม่นานนักการโต้เถียงก็ยกระดับเป็นการต่อยุติ คนสองกลุ่มตะลุมบอนกันอย่างดุเดือด ดูสับสนอลหม่านไปหมด

"ฝ่าบาท?" คาร์เตอร์เรียกเขา

"พวกเราไปดูกันเถอะ" โรแลนด์พยักหน้า

พวกเขาเดินทางมายังจุดเกิดเหตุ หัวหน้าอัศวินรีบกระดุนม้า นำหน้า ฟุ้งแทรกกลางกลุ่มคนที่กำลังชกต่อยกันทันที เพียงไม่กี่อึดใจคนที่เป็นตัวตั้งตัวตีก็ล้มลงกับพื้น เหล่าองค์กริชของโรแลนด์ต่างชักดาบตะโกนสั่งให้ทุกคนหยุด สถานการณ์จึงสงบลงอย่างรวดเร็ว

พอเห็นผู้ปกครองเมืองชายแดน คนทั้งสองกลุ่มก็รีบคุกเข่าลงกับพื้น

"เจ้าชื่ออะไร" โรแลนด์โน้มหน้ามองไปทางเจ้าหน้าที่ของที่ว่าการเมืองซึ่งถูกต่อหน้าไปสองหมัด "เกิดอะไรขึ้น ใครเป็นคนเริ่มก่อน"

"ทูลฝ่าบาท กระหม่อมชื่อโคยา ฮาวิส" เขากุมหน้าพูด "เจ้าคนอพยพสารเลวที่สวมผ้าป่านสีน้ำตาลนั้นลงมือก่อนพะยะค่ะ! กระหม่อมกำลังแจกอาหารอยู่ดี ๆ เขาก็กระโจนเข้ามารวากับสุนัขป่าพะยะค่ะ"

ผู้อพยพที่โคยาชี้นิ้วใส่เงยหน้าขึ้นว่า "ฝ่าบาท เรื่องราวไม่ได้เป็นเช่นที่เขาทูลพะยะค่ะ คนพวกนี้กับทาสรวมหัวกันรีดไถพวกกระหม่อม พวกเขาเก็บเงินค่าจึกข้าวสาลีทั้ง ๆ ที่ฝ่าบาทเคยตรัสตอนที่รับพวกกระหม่อมมาว่า ฝ่าบาทไม่ทรงคิดเงินค่าของพวกเขา!"

โรแลนด์แอบประหลาดใจเล็กน้อย ที่ว่าการเมืองคัดผู้อพยพจาก

ดินแดนตะวันออกไปแล้วรอบหนึ่ง ช่างฝีมือ คนที่มีความสามารถพิเศษ และคนที่รู้หนังสือล้วนถูกย้ายไปอยู่เขตวงแหวนชั้นในจนหมด ตามหลักแล้ว ที่นี้น่าจะเหลือแต่ชาวบ้านธรรมดาเท่านั้น ทว่าน่าเสียดายและการใช้คำของ อี๊กฝ้ายกลับฟังดูไม่เหมือนชาวบ้านแม้แต่น้อย

หากเทียบกันแล้ว เจ้าหน้าที่ของที่ว่าการเมืองที่เอาแต่พ่นวาจาดูหมิ่น อย่างคำว่าสารเลวหรือสุนัขบ้านคนนั้นช่างน่าผิดหวังเหลือเกิน เขามีทั้งชื่อ และนามสกุล...ดูท่าคงเคยเป็นอัศวินของดยุกไรอัน

"ข้าเคยสัญญาไว้เช่นนั้นจริงๆ...ก่อนที่จะรับพวกเจ้าเข้าเมืองชายแดน อย่างเป็นทางการ ข้าจะให้จิกข้าวสาลีและที่อยู่อาศัยแก่พวกเจ้าโดยไม่เก็บ ค่าใช้จ่ายใดๆ" โรแลนด์พูดย้ำต่อหน้าผู้อพยพทั้งหมด "และเวลานี้สัญญา ที่ว่านั้นก็ยังมีผลอยู่!"

"ฝ่าบาททรงเมตตา!"

"เจ้าชายทรงพระเจริญ!"

"ขอบพระทัยฝ่าบาท!"

ผู้อพยพพากันโชนศีรษะร้องเสียงขรม

ส่วนโคยานั้นถึงกับหน้าเปลี่ยนสีในพริบตา

"แต่ว่าการทำร้ายร่างกายในเขตปกครองของข้าถือเป็นเรื่อง ผิดกฎหมาย โดยเฉพาะการทำร้ายร่างกายเจ้าหน้าที่ของที่ว่าการเมือง" โรแลนด์ส่งสัญญาณให้องครักษ์ "คุมตัวผู้อพยพและทาสที่ก่อเรื่องไปที่ ปราสาท ข้าจะตัดสินเรื่องนี้ด้วยตัวเอง"

เขาหยุดไปเล็กน้อย ก่อนจะหันไปมองโคยาอย่างสนใจ "แล้วก็... ข้าอยากถามเจ้าด้วยว่าเหตุใดจึงมีการเก็บเงินค่าจิกข้าวสาลีได้"

ตอนที่ 322

หน่วยรักษาความสงบแห่งดินแดนตะวันตก

เมื่อกลับมาถึงโถงใหญ่ในปราสาท โรแลนด์ก็หย่อนตัวนั่งบนเก้าอี้
พลงนเหลือบมองคนใต้ปกครองที่อยู่ด้านล่าง

เท่าที่เขาจำได้ เจ้าชายตัวจริงเคยใช้อำนาจพิพากษาตอนมาอยู่
เมืองชายแดนใหม่ๆ แค่ครั้งเดียว หลังจากนั้นเขาก็แตกหักกับพวกขุนนาง
ยิ่งเจอความเป็นอยู่ที่ไม่สะดวกสบายเข้าไป สุดท้ายจึงโยนงานทั้งหมดให้
บารอฟแล้วไม่ถามถึงอีกเลย

พอคนมาทันจนครบ โรแลนด์ก็เริ่มการพิพากษา

เขาให้แต่ละฝ่ายเล่าถึงสาเหตุก่อนจึงค่อยซักถามข้อสงสัย...เมื่อมี
โนติงเกลคอยช่วยอยู่เงียบๆ เขาก็ไม่จำเป็นต้องตัดสินใจว่าใครพูดโกหก
หรือพูดไม่ตรงกับใจ แล้วก็ไม่จำเป็นต้องมีสมองที่ละเอียดรอบคอบ
เหมือนอย่างโคนันด้วย งานพิพากษากลับกลายเป็นเรื่องที่ย่างดาและ
ไม่เปลืองแรงแม้แต่หน่อย

ไม่นานความจริงก็กระจ่างชัดอย่างรวดเร็ว

เนื่องจากโคยา ฮาวิสถูกปลดจากตำแหน่งอัศวินจึงรู้สึกไม่พอใจ
อยู่ลึกๆ ขณะเดียวกันก็เบื่อหน่ายงานจุกจิกในที่ว่าการเมืองเต็มที

เลยเอาความขุ่นเคืองไปลงกับผู้อพยพ เขาถือโอกาสเก็บเงินผู้อพยพ ขณะแจกโจ๊กข้าวสาลี ทั้งยังยุยงให้ทาสกับผู้อพยพแตกคอกัน โดยโกหกว่า พวกเขาไม่ยอมส่งเสบียงทั้งหมดให้เมืองชายแดน ในคลังจึงมีข้าวสาลีไม่พอ ไม่สามารถนำมาแจกเปล่าๆ ได้

แท้จริงแล้วโคยาเก็บเงินค่าโจ๊กข้าวสาลีติดต่อกันมาหลายวันแล้ว แต่เนื่องจากเขาสวมชุดเจ้าหน้าที่เด่นสะดุดตา พวกเขาผู้อพยพกลัวว่า จะถูกล้างแค้นเอาภายหลังจึงได้แต่ทนเจียบไว้ ทว่านั่นกลับทำให้เขา กำเรปเสิบสานยิ่งกว่าเก่า จนมาวันนี้ผู้อพยพที่ซื้อเวเตอร์ได้ลุกขึ้นมาต่อต้านพฤติกรรมของเขา เหตุการณ์ลุกลามไปเป็นความรุนแรง เรื่องทั้งหมดถึงได้แดงออกมา

โรแลนด์เข้าใจสถานการณ์แล้วก็แอบโล่งอก

โดยปกติองค์กรที่อยู่ในช่วงพัฒนาจะเต็มไปด้วยพลังชีวิตและความกระปรี้กระเปร่า แม้ว่าหลังจากพัฒนาจนมั่นคงแล้วจะต้องเจอกับความฟอนเฟะและภาวะชะงักงันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่นั่นก็น่าจะเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นหลังจากรวบรวมแผ่นดินเกรย์คาสเซิลได้แล้ว หากองค์กรใดพบปัญหานี้ตั้งแต่เริ่มก็ยากที่จะพัฒนาไปได้ไกล

ยังดีที่นี่เป็นแค่พฤติกรรมของโคยาเพียงคนเดียว ไม่ได้เกี่ยวพันไปถึงเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ และเรื่องนี้ก็ยังคงอยู่แค่ในระดับบริดไถ ไม่ได้ไปไกลถึงระดับสมคบคิดแอบนำเสบียงไปขายต่ออย่างที่เขากังวล

แน่นอนว่าเขาเองก็มีส่วนต้องรับผิดชอบเรื่องนี้เช่นกัน ตอนนั้นที่ว่าการเมืองกำลังขาดคน เขาจึงไม่ได้คัดเลือกและอบรมพวกอัศวินที่มาสวมรักดีเท่าที่ควร เพียงแค่ดักเตือนคร่าวๆ แล้วส่งให้บารอฟไปจัดการต่อ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะสมัครใจทำงานนี้ หรือยอมรับความอับยศอันใหญ่หลวงจากการถูกลดฐานะอัศวินไปเป็นสามัญชนได้

โรแลนด์เรียกบารอฟมากระซิบถามว่า "ปกติในสถานการณ์เช่นนี้ ผู้ปกครองควรตัดสินใจอย่างไร"

"ฝ่ายบาทต้องแยกเป็นสองเรื่องพะยะค่ะ" ฝ่ายหลังตอบอย่างนอบน้อม "หากผู้กระทำผิดเป็นขุนนาง เสียค่าปรับแค่ไหนก็เหี้ยมทงก็พันโทษแล้ว ส่วนสามัญชนที่ทำร้ายขุนนางอาจถูกตัดสินโทษหนักหรือเบาก็ได้ มีตั้งแต่ โทษโบยไปจนถึงตัดมือพะยะค่ะ"

"แต่โคยาไม่ใช่ขุนนาง" เจ้าชายยักษ์ไหล "ข้าปลดเขาแล้ว"

"พะยะค่ะ ฝ่ายบาท เช่นนั้นการตัดสินก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของผู้ปกครอง พะยะค่ะ"

"ไม่มีกฎที่แน่นอนเลยหรือ"

บารอฟส่ายหน้า

เขาขมวดคิ้ว ขึ้นอยู่กับอารมณ์เพียงอย่างเดียวนี่นะ คำพูดนี้ แฝงความนัยไว้ว่าผู้ปกครองสามารถจัดการกับสามัญชนอย่างไรก็ได้ เพราะในสายตาของขุนนาง พวกเขาไม่ถือเป็น 'คน' ที่ต้องปฏิบัติด้วยความเท่าเทียมอยู่แล้ว

"แล้วนอกจากโทษประเภทตัดมือ ตัดเท้า โบย หรือตีงเล็บแล้ว ยังมีโทษที่ธรรมดากว่านี้หรือไม่ อย่างเช่นขังคุกนะ"

"ขังคุกหรือพะยะค่ะ" บารอฟอึ้ง "ฝ่ายบาททรงหมายถึงแค่ขังขังคุกเฉยๆ หรือพะยะค่ะ เช่นนั้นจะนับเป็นการลงโทษได้อย่างไร คุกเป็นแค่สถานที่ขังนักโทษชั่วคราว ไม่ช้าก็เร็วย่อมต้องนำตัวนักโทษออกมาตัดสินโทษอยู่ดี หากฝ่ายบาททรงขังพวกเขาไปเรื่อยๆ ฝ่ายบาทก็ทรงต้องให้อาหารพวกเขาด้วย กระหม่อมว่าสำหรับคนพวกนี้แล้ว น่าจะเป็นการตรากตรำล้าเสียมากกว่า"

เออล่ะ ดูเหมือนโทษจำคุกซึ่งมักตัดสินกันในยุคสมัยใหม่ จะใช้ไม่ได้ผลกับที่นี่เสียแล้ว โรแลนด์คิดอยู่สักพักจึงตัดสินใจทำตาม

ธรรมเนียมเดิมของเกรย์คาสเซิล เขาลุกขึ้นยืนพลางกวาดตามองไปทั่วโถง "ข้าจะประกาศผลการตัดสินเดี๋ยวนี้ โคโย ฮาวิสกปร่องต่อหน้าที่ รีดไถ ผู้อพยพ นับแต่นี้ไปให้ปลดออกจากทุกตำแหน่งในที่ว่าการเมือง ส่งไปใช้แรงงานในเมืองเป็นเวลาสิบปี และริบทรัพย์เป็นจำนวนสามเท่าของเงินที่รีดไถได้"

เวเดอร์ทำร้ายร่างกายเจ้าหน้าที่ของที่ว่าการเมืองก่อน ให้นำตัวไปโดยสิบที ผู้อพยพและทาสที่มีส่วนร่วมในการทะเลาะวิวาท ให้ริบเงินจำนวนสองเหรียญทองหรือโบยห้าที ส่วนโจ๊กข้าวสาลีให้แจกต่อไป ตามปกติ ทรัพย์สินที่ถูกรีดไถมาก่อนหน้านี้ต้องชดใช้คืนเจ้าของให้หมด"

เขามองไปทางเจ้ากรรมที่ว่าการเมือง "เจ้าไปจัดการตามคำตัดสินของข้า และอย่าลืมประกาศผลการตัดสินให้คนในเขตบ้านพักชั่วคราวด้วย"

"น้อมรับพระบัญชาพะยะคะ ฝ่าบาท" บารอฟโค้งตัว

โรแลนด์กลับมาถึงห้องทำงานแล้วก็พิงเก้าอี้บิดขี้เกียจ ไม่นานนักก็รู้สึกถึงมือที่แตะลงบนหัวไหล่ทั้งสองข้าง ก่อนจะออกแรงนวดเบาๆ

เขาหลับตาลง ดื่มด่ำความสุขสบายนี้อยู่พักหนึ่ง

เหตุการณ์เมื่อครู่นี้ทำให้โรแลนด์ตระหนักได้ว่ายิ่งจำนวนประชากรเพิ่มขึ้น อำนาจของที่ว่าการเมืองก็ยิ่งเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วตามไปด้วย บางทีนี่อาจถึงเวลาเผชิญหน้ากับการตรวจสอบภายในแล้วก็ได้

ทว่าเขาไม่อยากตั้งหน่วยงานประเภทกรมอัยการ หรือสำนักงานตำรวจขึ้นในยุคนี้นี้ หน่วยงานแรกไม่เพียงต้องใช้บุคลากรที่อ่านออกเขียนได้จำนวนมาก แต่ยังอาจนำไปสู่ระบอบการปกครองที่คนใจมดีกันเอง หรือเกี่ยงความรับผิดชอบกันได้ง่ายๆ ด้วย ซึ่งนั่นจะเป็นอุปสรรคต่อการใช้และเผยแพร่นโยบายในอนาคต ส่วนอย่างหลังนั้นไม่ต่างจากการลดทอนอำนาจผู้ปกครองหลายๆ ให้อำนาจในการบัญญัติ ติความ และใช้กฎหมาย

อยู่ในมือเขาจะดีที่สุด

เขาต้องการระบบที่ชัดเจน ไม่ซับซ้อน ไม่ต้องใช้คนมากก็สามารถตรวจสอบความโปร่งใสได้

โรแลนด์กุมมืออีกฝ่ายไว้

ในดิ่งเกลเก็บหมอกมาฆ่าแล้วขึ้นไปนั่งบนโต๊ะขณะยังจับมือเจ้าชายไว้ ก่อนจะเอียงหน้าถามว่า "มีอะไรหรือเพคะ"

ท่อนขาเรียวยาวแกว่งไกวอยู่ข้างโต๊ะ รองเท้าหุ้มข้อหนังวางกับกางเกงหนังรัดรูปขับให้ทรวดทรงอันงดงามของเธอยิ่งดูเด่นชัด

โรแลนด์กระแอมสองทีก่อนจะพูดขึ้น "ข้าตั้งใจจะตั้งหน่วยงานใหม่สำหรับสอดส่องที่ว่าการเมือง และจับตาดูกลุ่มหรือบุคคลที่อาจเป็นภัยต่อความมั่นคงของดินแดนตะวันตกโดยเฉพาะ หน่วยงานนี้จะอยู่ภายใต้คำสั่งของข้าเท่านั้น ทั้งยังเป็นอิสระ ไม่ได้ขึ้นตรงกับที่ว่าการเมืองและกองทัพที่หนึ่ง" เขาพูดเน้นทีละคำ "หน่วยงานนี้มีชื่อชั่วคราวว่า 'หน่วยรักษาความสงบแห่งดินแดนตะวันตก' ข้าอยากให้เจ้าเป็นผู้ดูแลหน่วยงานนี้"

"หม่อมฉันหรือเพคะ" เธอกะพริบตาปริบๆ

"ถูกต้อง มีแต่เจ้าเท่านั้นที่จับโกหกคนได้ง่ายๆ ลูกไม้ใดๆ ก็บิดาเจ้าไม่ได้" โรแลนด์พยักหน้า "ว่าอย่างไร หากเจ้าตกลง ข้าจะให้คนจัดขายามบ้ายพร้อมไอศกรีมให้เจ้าเป็นกรณีพิเศษตลอดฤดูหนาวนี้ แล้วก็..."

ในดิ่งเกลบีบมือเขาเบาๆ "ต่อให้ฝ่าบาทไม่ประทานของพวกนี้ หม่อมฉันก็ตกลงอยู่แล้วเพคะ...ขอเพียงเป็นสิ่งที่ฝ่าบาททรงต้องการ"

"..." โรแลนด์พลันรู้สึกเขินขึ้นมา

เธอหัวเราะ ไม่ปล่อยให้ความเสียบกินเวลานาน "ว่าแต่หม่อมฉันต้องทำอะไรบ้างเพคะ"

"อืม ส่วนของผู้คุมงานนะไม่ยากหรอก" เจ้าชายปรับอารมณ์ตัวเอง "ข้าจะตั้งกล่องรับเรื่องร้องเรียนไว้ที่หน้าประตูปราสาท เจ้าแค่ตรวจสอบ

ความถูกต้องของจดหมายร้องเรียนก็พอ"

วิธีประหยัดที่สุดในการแก้ปัญหาที่ย่อมเป็นการอาศัยพลังมวลชน ช่วยสอดส่องดูแล รวมถึงให้ที่ว่าการเมืองคอยตรวจสอบกันเองด้วย เหมือนอย่างตอนจับสายสืบในเมืองชายแดนเมื่อเดือนแห่งปีศาจ ปีที่ผ่านมา

วิธีนี้ใช้กับยุคสมัยใหม่ไม่ได้ เพราะต้องเสียเวลาตรวจสอบ ทั้งคนร้องเรียนและคนถูกร้องเรียน ซ้ำยังอาจมีการแจ้งความเท็จ การให้ข้อมูลผิดๆ รวมถึงการจงใจใส่ร้าย แต่เรื่องนี้ไม่ใช่ปัญหาสำหรับ ไนติงเกล เธอสามารถตรวจสอบข้อมูลได้ง่ายดายราวกับพลิกฝ่ามือ แค่เรียกตัวผู้เกี่ยวข้องมาสอบถามก็รู้เรื่องแล้ว... หากคำร้องเรียนเป็นความจริง ก็ตกวางวัลให้ แต่หากเป็นการใส่ร้ายหรือให้ข้อมูลเท็จก็จับลงโทษเสีย แค่ยึดกุญแจข้อนี้เป็นหลัก ระบบการฟ้องร้องก็จะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

"ส่วนเรื่องการรักษาความมั่นคงของดินแดนตะวันตก การขจัดภัยคุกคามและอันตรายที่แอบแฝงก็เหมือนกับระบบข่าวกรองภายในนั้นละ ข้าจะค่อยๆ หากคนมาให้เจ้า จนกระทั่งสายตาของเจ้าสอดส่องได้ทั่วทั้งดินแดนตะวันตก"

ตอนที่ 323 กองสันติบาล

พอพูดถึงตรงนี้โรแลนด์ก็เริ่มนึกภาพพระบวรรักษาความสงบเรียบร้อย
ในดินแดนออก

เวลานี้เมืองชายแดนมีคนอยู่ประมาณสองหมื่นคน นอกจาก
ชาวเมืองดั้งเดิมและคนที่ถูกส่งมาจากป้อมปราการลองซองแล้วยังมี
ผู้อพยพจากดินแดนตะวันออกด้วย ประเดี๋ยวคณะทูตที่บารอฟส่งไป
กลับมาเมื่อไรก็อาจจะพาคนจากดินแดนใต้และดินแดนเหนือกลับมา
เพิ่มอีก คราวนี้โครงสร้างประชากรก็จะยิ่งซับซ้อน ผู้คนจะยิ่งหลากหลาย
ความขัดแย้งอย่างไรวันนี้ย่อมเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

ดังนั้นเขาจะต้องสร้างระบบสันติบาลขึ้นมาทดแทนการลาดตระเวน
ของกองทัพที่หนึ่ง... เพราะไม่ช้าก็เร็วจะต้องมีการแยกกองกำลังรักษา
ความสงบภายในกับภายนอกอยู่ดี เขาเองก็เคยคิดถึงปัญหาข้อนี้เช่นกัน
แต่เพราะคนไม่พอจึงต้องพักไว้ก่อน ในเมื่อตอนนี้กองทัพที่หนึ่งต้องคอย
เฝ้าระวังสัตว์อสูร และจำนวนประชากรก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นี่คงถึงเวลา
ทำตามแผนที่พับเก็บไว้เสียที

เขาจะเป็นคนบัญญัติ ติความ และใช้กฎหมายพิพากษาความผิด

ที่ร้ายแรงเอง โดยทุกคดีจะทำการพิพากษาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ส่วนฝ่ายสันติบาลมีหน้าที่จับตัวผู้กระทำผิด และไกล่เกลี่ยข้อพิพาทของชาวเมืองตามกฎหมาย งานนี้หน่วยรักษาความสงบจะต้องกำกับดูแลความโปร่งใสของระบบต่างๆ และป้องกันการใช้อำนาจในทางที่ผิดอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาจใช้เจ้าหน้าที่ของกองสันติบาลกวาดล้างการทุจริตได้ ถือเป็นภาระประหยัดทรัพยากรมนุษย์ไปในตัว...นี่คือโครงสร้างระบบรักษาความสงบอย่างคร่าวๆ ของโรแลนด์

หากเขาสามารถทดลองระบบรักษาความสงบในเมืองชายแดนได้ก่อนก็จะดีมาก พอถึงเวลาขยายเมืองในช่วงปีหน้าก็จะได้นำมาใช้กับดินแดนตะวันตกทั้งหมด

ถึงตอนนั้นพื้นที่ทุกแห่งรวมทั้งอาณาเขตใต้ปกครองของขุนนางจะต้องอยู่ภายใต้กฎหมายชุดเดียวกันและถูกควบคุมโดยหน่วยงานแห่งเดียวกัน คนที่อยู่เหนือกฎหมายได้จะมีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้น

โรแลนด์รู้ว่าตัวเองเป็นขุนนางที่มีอำนาจสูงสุดในดินแดนตะวันตก จึงไม่สามารถประกาศว่าทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกันภายใต้กฎหมาย หรือสามารถล้มล้างระบบขุนนางได้ แต่อย่างน้อยเขาก็ยังสามารถทำให้เมืองของเขาไม่มีขุนนางคัดค้านตามความหมายเดิมที่ยึดถือกันมา หากพวกเขาต้องการความคุ้มครองจากดินแดนตะวันตกก็ต้องยอมสละอำนาจปกครองของตัวเองเสียก่อน

ส่วนคนที่จะมาดูแลหน่วยงานสันติบาลนั้น โรแลนด์คิดไว้นานแล้ว

หัวหน้าอัศวินคาร์เตอร์ แลนนิส ผู้มีคุณธรรมอันสูงส่งทว่ามีวิธีการทำงานที่ยืดหยุ่น ถือเป็นตัวเลือกที่ไม่เลวเลยจริงๆ

ตอนที่เวเดอร์เดินโขยกเขยกกลับมาที่บ้านพักชั่วคราวนั้น ชายชรา นามว่ากุกาซิมก็รีบปรีมาหาเขา

"เจ้า...ไม่เป็นไรใช่ไหม"

"ข้าไม่เป็นไร" เขาจิกยิ้ม "แค่ถูกโอบยลบีที่เท่านั้น"

"ไหนให้ข้าดูซิ" กุกาซิมพูดอย่างร้อนรน

"เข้าไปข้างในก่อนเถอะ" ทันทีที่เวเดอร์เดินเข้าไปในบ้าน ความอบอุ่นด้านในก็ไล่ความหนาวเหน็บที่เกาะตามตัวไปจนหมด เพียงปิดประตูลงบรรยากาศด้านในกับด้านนอกก็มีสภาพต่างกันราวกับคนละโลก เทียบกับกระท่อมไม้ที่กันลมกันฝนไม่อยู่แล้ว บ้านดินที่ทั้งเตี้ยและแคบหลังนี้ก็อุ่นสบายกว่ามาก

จริงสิ ดูเหมือนคนท้องถิ่นจะเรียกบ้านเช่นนี้ว่าบ้านถ้ำกระมัง

ชายชราให้เวเดอร์นอนคว่ำบนเตียงเตาแล้วเลิกเสื้อด้านหลังขึ้นพอเห็นแผลของอีกฝ่ายก็อดตกใจไม่ได้

"หลังเจ้ามีแต่เลือดทั้งนั้น ข้าจะไปเอาขี้เถ้ามาโปะให้เดี๋ยวนี้"

"อย่าเสียว อย่าทำเช่นนั้นเด็ดขาด นั่นเป็นแค่รอยเลือดแห้งเท่านั้นเลือดหยุดไหลไปนานแล้ว" เขาร้องห้าม "ท่านอัศวินบอกว่าเปิดแผลไว้เช่นนี้ดีแล้ว อีกสองสามวันแผลจะสมานกันเอง"

"สองสามวันหรือ" กุกาซิมส่ายหน้าอย่างเป็นห่วง "ไม่จริงหรอกเด็กน้อย เจ้าอาจไข้ขึ้นและหลังบวมเพราะแผลพวกนี้ก็ได้ ต่อให้ร่างกายเจ้าแข็งแรงเพียงใดก็ต้องใช้เวลาฟื้นฟูเป็นสัปดาห์อยู่ดี เวลาอาการพวกนั้นกำเริบเป็นอย่างไร เจ้าน่าจะรู้จักว่าข้าด้วยข้า"

"ท่านอาจจะยังไม่เชื่อ" เขาเลียริมฝีปากที่แห้งเล็กน้อย "แต่ข้าไม่ได้รู้สึกเจ็บแผลที่หลังเท่าไรเลย แค่รู้สึกเย็นและคันมากกว่า นั่นเป็นสัญญาณว่าแผลกำลังสมานกัน...พอถูกโอบยลบีแล้ว พวกเขาก็สาदनน้ำใส่ข้าหนึ่งถึง..."

"น้ำเกลือหรือ" ชายชราขมวดคิ้ว

"ตอนแรกข้าก็คิดเช่นนั้น แต่กลับไม่รู้สึกละแสบอย่างที่คิด" เวเดอร์

หัวเราะเบาๆ "อัศวินที่โอบเข้าบอกว่าน้ำนี้สามารถกำจัดจุลินทรีย์ที่ก่อโรคได้ทุกชนิด ถ้าอยากให้เกิดผลเร็วๆ ก็ไม่ต้องทำอะไรเพิ่ม แค่ปล่อยให้มันแห้งก็พอ"

"จุลิน...อะไรกัน"

"จุลินทรีย์" เขาเบ้าปาก "ไม่มีใครรู้หรือว่ามันคืออะไร คงจะเป็นของเกี่ยวกับแม่บดนั่นล่ะ"

ชายชราแก้มหน้าลง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงพูดเสียงขรึม "เจ้าไม่น่าลุกขึ้นสู้เพื่อข้าเลย หากเจ้าทนอีกสักหน่อย..."

"หากข้าทน พวกเราก็มีแต่จะถูกถล่มแกล้างหนักกว่าเดิม ข้ารู้สันดานเจ้านั่นดี หรือพูดอีกอย่างก็คือขุนนางส่วนใหญ่ก็เหมือนกันทั้งนั้น" เวเตอร์ถ่มน้ำลาย "ข้าได้ยืนยันว่าหากหิมะที่นี้เริ่มตกเมื่อไรก็จะตกติดต่อกันไปหลายเดือน ต่อให้พวกเราวมเงินกันก็อยู่ได้ไม่ถึงตอนนั้นอยู่ดี" เขาหยุดไปเล็กน้อย "แล้วอีกอย่าง...ข้าก็ตั้งใจต่อเขาเวลานั้นด้วย"

"ตั้ง...ตั้งใจหรือ" ฎากาซิมอึ้งไป

"เพราะเจ้าชายจะเสด็จมากำแพงเมืองฝั่งตะวันตกเวลานั้นทุกวันนี้ละสิ ในเมื่อพระองค์ทรงสัญญาว่าจะแจกอาหารให้พวกเรา พระองค์ย่อมไม่ยอมให้ใครมาทำให้พระองค์เสื่อมเสียชื่อเสียงแน่ นี่เป็นวิธีที่ได้ผลที่สุดแล้ว หากแค่ตอยตีกันธรรมดา เรื่องก็คงไปไม่ถึงพระกรรณของเจ้าชาย บางทีโคยาอาจถูกไครบงการมาอีกที หากเจ้าหน้าที่ของที่ว่าการเมืองคิดจะปิดข่าวนี้นี้ ข้าพูดอะไรไปก็เปล่าประโยชน์"

"แต่คนที่บงการเขาอาจเป็นท่านผู้ปกครองเองก็ได้..."

"เรื่องนั้นแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย หากเจ้าชายทรงต้องการประหยัดเงินส่วนนี้ แค่อัดอาหารจากสามมือเป็นสองมือก็เรียบร้อยแล้ว อีกอย่างข้าไปสืบมาแล้วด้วย ทั้งคนท้องถิ่นและพวกทาสต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเจ้าชายทรงเปี่ยมเมตตาและมีคุณธรรมมาก" เขาหัวเราะอย่างภูมิใจ

"ท่านว่าข้าพุดถูกไหมเล่า"

"ที่แท้ก็...อย่างนี้เอง" ชายชราพนมมหายใจยาว "เจ้ามองคนขาดจริงๆ"

แต่ก็มีจุดที่ข้ามองพลาดไปเหมือนกัน คำตัดสินของเจ้าชายนั้นอย่างไรล่ะ เวเดอ์คิดในใจ

เขาเคยเป็นสมาชิกกองลาดตระเวนในเมืองวาเลนเซียมาสิบกว่าปี ย่อมเห็นความอัปยศของเมืองซึ่งถูกห่อหุ้มด้วยเปลือกอันสวยหรู จนทะเลาะไปรุ่ง พวกขุนนางที่ขอไปใช้อ่านาจรัดโทษชาวบ้านพวกนี้เขาก็เคยเห็นมาไม่น้อย แม้แต่ภายในกองลาดตระเวนเองก็มีเหตุการณ์ประเภทนี้เกิดขึ้นบ่อยๆ เช่นกัน ดังนั้นสำหรับเขาแล้วการแก้เผ็ดขุนนางที่สูงส่งพวกนี้จึงไม่ใช่เรื่องยากเลย

ท่าทีโดยรวมของเจ้าชายเป็นอย่างที่เวเดอ์คิดไว้จริงๆ มีเพียงคำตัดสินเท่านั้นที่อยู่เหนือความคาดหมายของเขา

ในสถานการณ์เช่นนี้ผู้ปกครองที่รักชื่อเสียงของตัวเองส่วนใหญ่ มักตัดสินให้ฝ่ายถูกกระทำไม่มีความผิด ทว่าเจ้าชายกลับตัดสินโทษทุกคน... ดูเหมือนว่าจะให้ความสำคัญกับกฎระเบียบมากกว่าชื่อเสียงจริงๆ

สำหรับผู้ปกครองที่มักทำอะไรตามใจจนเคยตัวแล้ว นี่เป็นคุณสมบัติที่หาได้ยากเหลือเกิน

"แล้วหลังจากนี้เจ้าจะทำอย่างไรต่อไป" ชายชราเอ่ยถามอีกครั้ง หลังจากเสียบไปครู่ใหญ่

"พักผ่อนสองวัน...ท่านอัศวินอนุญาตข้าเป็นกรณีพิเศษ หลังจากนั้นค่อยไปช่วยงานพวกทหารที่แบกอาวุธแปลกๆ นั้นเหมือนเดิม"

"อันที่จริงเจ้าจะเข้าไปอยู่กับพวกช่างฝีมือในเขตเมืองชั้นในก็ได้"

"แต่ท่านเข้าไปด้วยไม่ได้นี่ ภูเขาซิม ท่านไม่ต้องพุดเรื่องนี้แล้ว"

เขาส่ายหน้า "ข้าไม่มีวันทิ้งท่านไว้ที่นี่เด็ดขาด"

ชายชราคนนี้ไม่ใช่ทั้งคนในครอบครัวและผู้อาวุโสของเขา เมื่อครั้งปีก่อนอีกฝ่ายยังเป็นแค่นักโทษในคุกด้วยซ้ำ แม้ทุกคนจะรู้ว่าชายชราเป็นแพะรับบาปแทนพวกอันธพาลได้ดิน แต่เพราะเรื่องเช่นนี้มิให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง กองลาดตระเวนจึงขี้เกียจจะใส่ใจ ต่อมาเมื่อวาลเลนเซียถูกโจรสลัดกลุ่มใหญ่บุกปล้นทรัพย์ เดิมทีเวเดอร์ควรต้องตายเพราะความโกลาหลครั้งนั้นแล้ว แต่ในช่วงเวลาคับขันชายชรากลับลากเขาเข้าไปหลบในห้องซัง แล้วใช้ผ้าปูที่นอนเหม็นๆ บังร่างไว้ได้ทัน เขาจึงโชคดีรอดชีวิตมาได้

เวเดอร์คิดไม่ถึงว่าจะได้รับการช่วยเหลือจากนักโทษที่ตัวเองเคยดูถูกมาตลอด ในตอนนั้นเขาจึงตระหนักได้ว่าตนก็ไม่ได้ต่างไปจากพวกขุนนางที่น่ารังเกียจพวกนั้นเลย

เพื่อนร่วมห้องอีกสองคนก็รู้สถานะของกุกาซิมดี ตราบใดที่เขายังอยู่ด้วยก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่หากเขาไปจากที่นี่เมื่อไร คนพวกนั้นจะต้องหาเรื่องชายชราแน่นอน

"วางใจเถอะ แล้วทุกอย่างจะดีขึ้นเอง" เวเดอร์ลูบไหล่อีกฝ่าย

สองวันต่อมา เขาก็ได้ยินข่าวจากเขตเมืองชั้นในว่าเจ้าชายกำลังเปิดรับสมัครสมาชิกกองสันติบาล

ตอนที่ 324

ลางบอกเหตุในมหาสมุทร

"เฮ้ สาวๆ ทั้งหลาย สนใจซุปลาสักถ้วยหรือไม่" กัปตันแจ็กยืนศีรษะเข้ามาในห้องโดยสารกลางขยับกล่องยาสูบในปาก "เมื่อครู่มีลูกเรือโชคดี ตกปลาเทราต์ไว้หางตัวใหญ่ได้ละ"

"ขอบคุณ" ทิลลี่พยักหน้า "เดี๋ยวพวกเราตามไป"

"ซุปลาดีกแล้วหรือ" คล้อยหลังกัปตัน แอชเชสก็ถอนหายใจออกมา เอื้อมใหญ่ "เจ้าซุปลึ่ดๆ เหม็นคาวนี่อร่อยตรงไหนกัน"

"เจ้าก็ใส่เกลือลงไปสิ" บริซหัวเราะเบาๆ "หรือจะใส่พริกไทยด้วยก็ได้ แต่อย่างหลังนี้ราคาแพงอยู่ ท่านลุงแจ็กคงไม่ยอมให้เจ้าใส่ง่าย ๆ รอก"

"ต้องไม่ใส่อะไรเลยสิ ถึงจะได้สัมผัสรสชาติแท้ๆ ของน้ำซूप และ วัตถุประสงค์ของเนื้อปลากันไปเลย" แอนเดรียลูบผมยาวสีทองอ่อนของตัวเองด้วยท่วงท่าสง่างาม "เจ้าหญิงทิลลี่ พวกเราไปที่ห้องกัปตันกันเถอะ เพคะ"

"ขอแค่เป็นของร้อนก็พอ" ชาวี่ซึ่งมีรูปร่างเล็กที่สุดบ่นมึ่งง่า "นิ้วเท้าข้า เย็นจนจะแข็งหมดแล้ว"

คนทั้งหมดปีนบันไดจากห้องโดยสารด้านล่างขึ้นไปห้องกัปตัน

ท้ายเรือซาร์มมิ่ง เวลานั้นแจ็ก ตาเดียวกำลังยื่นมองคลื่นสีขาวยที่บิด เป็นเกลียวอยู่ริมหน้าต่าง

"อากาศบัดซบนี้ อยู่ดี ๆ ก็ดันหนาวขึ้นมาได้" เขาพนควันออกมา "เทพเจ้าทั้งสามโปรดเมตตา เฟ็งจะกลางฤดูใบไม้ร่วงแท้ๆ"

"สงสัยเทพเจ้าของท่านหลับอยู่กระมัง" แอซเซสยกไหล่

"จ้ะ อยู่กลางทะเลห้ำมพุดเช่นนี้เด็ดขาด" กัปตันแจ็กแสยะปาก "เทพสมุทรจับตาพวกเราอยู่" เขายกมือขึ้นทำท่าอวยพรเหนือหน้าอก "เอาละ อย่ามัวแต่คิดเรื่องพวกนี้เลย พวกเราไปกินซูปปปลาให้อุ่นท้อง กันดีกว่า"

เพื่อที่จะได้มีอาหารร้อนๆ กินในห้องกัปตัน แจ็กถึงกับเจาะรู ขนาดใหญ่บนพื้นไม้แล้ววางกระถางไฟลงไปในรู ทั้งยังโรยทรายรอบๆ เพื่อกันความร้อน และเพื่อป้องกันไม่ให้ไฟไหม้เรือด้วย

ซูปปปลาหม้อใหญ่เหนือกระถางไฟกำลังเดือดจัด เสียงดังปุดๆ ลอยออกมาพร้อมกลิ่นหอมที่ตลบอบอวลไปทั่วห้อง

คนทั้งหกถอดรองเท้านั่งล้อมกระถางไฟ แล้วสอดเท้าเข้าไปในทราย เนื้อละเอียดเพื่อให้เท้าเย็นๆ ได้ตีมูลค่าความอบอุ่นที่ส่งผ่านมาจากถ่าน ที่กำลังเผาไหม้อย่างเต็มที่

ทิลลิรับถ้วยที่กัปตันยื่นมา แล้วเป่าซูปที่ร้อนจนไอขึ้นจางๆ... ซูปด้วยนี้ไม่เหมือนซูปปปลาหางดำสีขาวยุ่น สีของมันออกเหลืองเข้ม น้ำมันที่ลอยอยู่เหนือผิวซูปสะท้อนประกายระยิบระยับ

เมื่อเห็นจุดสีเขียวๆ ขาวๆ ที่ลอยอยู่ในซูป เธอก็รู้ทันทีว่ากัปตันซวรา ได้ขุดสมบัติล้ำค่าของเขาออกมาแล้ว...เรือแล่นอยู่กลางทะเลเป็นเวลานาน พวกถูกเรือจึงหาผลไม้และผักสดกินได้ยาก เขาคงใช้ดินประสิวเก็บรักษาดันหอมอ่อนๆ พวกนี้ไว้โดยไม่ต้องสงสัย กลิ่นของมันช่วยลดความปลา ได้ดี ยิ่งใส่ขิงและเบียร์ลงไปปรับรสชาติอีกเล็กน้อย ซูปหม้อนี้ก็ยิ่งทวี

ความสดใหม่และเข้มข้นขึ้น

ทิลลี่ดื่มซूपปลาอย่างเนิบช้า พอรู้สึกว่าจะซूपกำลังจะลวกลิ้น เธอจึงหยุดมือแล้วพ่นลมหายใจออกมายาวๆ รู้สึกได้ชัดเจนว่าซूपที่กินลงไปแต่ละคำกำลังพากระแสความร้อนไหลจากลำคอไปยังช่องท้องทำให้ท้องอุ่นขึ้นมาทันตา

ความหนาวเหน็บพลันสลายหายเป็นปลิดทิ้ง เธอถึงกับรู้สึกเหมือนว่าร่างกายกำลังปล่อยความร้อนออกมาด้วยซ้ำ

"ลองใส่พริกลงไปหน่อยสิ" แจ็กซีโถเครื่องปรุงข้างกระถางไฟ "รับรองว่าอร่อยไปอีกแบบ มิหนำซ้ำยังไล่ความหนาวได้ดีกว่าเหล้าด้วย"

"แม้รสชาติที่ปราศจากการปรุงแต่งจะบ่งบอกถึงคุณภาพที่แท้จริงของอาหาร แต่ข้าต้องยอมรับจริงๆ ว่าเครื่องปรุงเหล่านี้มีประโยชน์มากทีเดียว รสชาติก็ไม่เลวเลย" แอนเดรียเอ่ยชม

"เจ้าไม่กินหรือ" ทิลลี่มองแอสเซส

ฝ่ายหลังโบกมือ "ไม่ดีกว่าเพคะ หม่อมฉันทนกลิ่นคาวปลาไม่ไหวจริงๆ"

ตอนแรกทิลลี่ก็ไม่ชินกับวิธีกินปลาอย่างบ้าคลั่งของชาวฟยอร์ดเหมือนกัน...อาหารทุกประเภทจะต้องมีส่วนประกอบของปลาปะปนอยู่ด้วยเสมอ ลำพังอาหารประเภทย่าง ต้ม ทอดยังไม่เท่าไร แต่นี่พวกเขายังมีอาหารประหลาดๆ อย่างซूपปลา น้ำปรุงจากปลาหมัก หรือไขปลาเคียวอีกรึ...ทว่าหลังจากที่บังคับให้ตัวเองลองกินในงานเลี้ยงอยู่หลายครั้ง เธอก็พบว่ารสชาติของมันไม่ได้เลวร้ายเลย หากชินกับกลิ่นคาวปลาแล้ว จะพบว่ามันช่วยขับรสชาติที่แท้จริงของอาหารให้เด่นชัดขึ้นมาก เวลานี้แม้แต่อหารกลิ่นแรงอย่างปลาตากแห้ง หมึกย่าง หรือปลาหมักทอดเธอก็เริ่มกินได้แล้วเช่นกัน

" 'คุณหนูแอสเซส' ของพวกเราคงตั้งใจวิธีปรุงอาหารอันป่าเถื่อน

ของเมืองชายแดนเสียแล้ว" แอนเดรียยกมือป้องปากว่า "ช่างน่าเสียดายจริงๆ การรุกรานเกลือและเครื่องเทศเป็นเวลานานไม่เพียงทำลายความสามารถในการแยกแยะรสชาติของนางเท่านั้น ดูจากตอนนี้แล้ว แม้แต่ความกล้าหาญก็คงถูกทำลายไปด้วยกรรมัง"

"เจ้าว่าอะไรนะ" แอซเซสถลิ่งตาใส่อีกฝ่าย

"ทำไม หรือข้าพูดอะไรผิดเล่า" แอนเดรียหัวเราะร่วน "แค่กลิ่นควา นิดหน่อยเจ้าก็รับไม่ได้เสียแล้ว ทำตัวเอาแต่ใจราวกับเด็กน้อยเช่นนี้ แล้ว ข้าจะหวังให้เจ้าลุกขึ้นปกป้องเจ้าหญิงทิลลีในยามคับขันได้อย่างไร"

"ที่แท้ก็อย่างนี้เอง...เจ้าคงอยากยั่วให้ข้าสู้กับเจ้ามากกรรมัง" น้ำเสียงของแอซเซสพลันสงบลงทันใด "ล้มเลิกความคิดเสียเถอะ เมืองชายแดนมีอาวุธที่มากล้นและร้ายกาจกว่าลูกธนูของเจ้ามากนัก แต่ ถึงกระนั้นข้าก็ยังคว้าชัยในการประลองมาได้ หากคิดจะแย่งตำแหน่ง องครักษ์ประจำตัวเจ้าหญิงไปจากข้าละก็ เจ้ายังต้องฝึกอีกหลายปี..." เธอหยุดไปเล็กน้อย "หรือดีไม่ตีอาจจะชั่วชีวิตเลยก็ได้"

"เจ้า..."

แอซเซสยกมูมปาก "แล้วอีกอย่างอาหารที่เจ้าชายโรแลนด์ทรงคิดค้น ขึ้นนะ ไม่ใช่สักแต่จะประโคนเกลือและเครื่องเทศอย่างเดียว ไว้เจ้าได้ลอง เมื่อไรจะเข้าใจเอง แล้วข้าขอเตือนไว้ก่อนว่าอย่าเผลอทำน้ำลายหกรดเสื้อ เป็นอันขาด ข้าไม่ยอมให้เจ้าหญิงทรงชายหน้าคนที่นั่น"

"เหลวไหล นั่นมันเจ้าต่างหาก!"

ทิลลีอดข้าไม่ได้ สองคนนี้เป็นแม่มดสายต่อสู้อย่างที่เก่งที่สุดของ เกาะสลีปปิง พวกเธอมักทะเลาะกันด้วยเรื่องที่ว่า 'ใครแข็งแกร่งที่สุด' เป็นประจำ แต่เธอรู้ว่าทั้งแอซเซสและแอนเดรียต่างก็เป็นผู้ได้บังคับบัญชา ที่ดีที่สุดของเธอ ทุกครั้งที่ถึงคราวอันตราย พวกเธอก็ไม่ลังเลที่จะร่วมมือกัน ต่อสู้กับศัตรูเพื่อสร้างเกราะป้องกันอันแน่นหนาให้แก่เกาะสลีปปิง

การโต้เถียงของคนทั้งสองทำให้บรรยากาศภายในห้องคึกคักขึ้นมา พอเห็นภาพตรงหน้าทิลลีก็อดนึกถึงแม่อดหัวคนทีส่งไปเมืองชายแดนไม่ได้ ไม่รู้ว่าระหว่างที่พวกเขาอยู่ในดินแดนของพี่ชายจะมีความสุขดีหรือไม่

ทันใดนั้นเรือซาร์มมิ่งก็โคลงเคลงอย่างไร้ที่มาที่ไป

"ระวัง!" แอชเซสดีงเจ้าหญิงลำดับที่ห้าหลบไปอีกด้าน หม้อเหล็กบนกระถางไฟพลิกคว่ำลงบนพื้น น้ำซุปราดรดไฟจนดับ เนื้อปลากะฉาบเกลื่อนห้อง

จากนั้นเสียงนกหวีดเล็กแหลมก็ดังขึ้นมาจากด้านนอก

"ศัตรูโจมตี! ศัตรูโจมตี!"

ลูกเรือคนหนึ่งพุ่งเข้ามาในห้องก็ปัดัน ก่อนจะตะโกนอย่างตื่นตระหนกว่า "ท่านกัปตัน ปีศาจทะเลมาแล้วขอรับ! มีหน้าข้ายังไม่ได้มาแค่ตัวเดียวด้วย!"

ทิลลีตะลึง ปีศาจทะเล... นั่นคืออีกชื่อหนึ่งของสัตว์อสูรไม่ใช่หรือ พวกมันมาที่นี่ได้อย่างไร

ทุกคนลุกกันออกมาจากห้องท้ายเรือ บนดาดฟ้ามีสัตว์ประหลาดรูปร่างเหมือนปลาหัวมีขาเหมือนปูอยู่สิบกว่าตัว บางส่วนกำลังปีนขึ้นมาจากกราบเรือทั้งสองข้าง พวกมันเคลื่อนที่ว่องไว ขาที่ใช้เดินทั้งหกขยับไหวราวกับแมลงสาบยักษ์ ส่วนก้ามทั้งสองที่แกว่งไกวอยู่ข้างศีรษะดูทรงพลังจนน่าตกใจ คล้ายกับสามารถหักคอคนได้สบายๆ

"ในเมื่อเจ้าไม่ยอมสู้กับข้า เช่นนั้นพวกเรามาแข่งกันดีกว่า" แอนเดรียดีดนิ้วเผาะ ประกายแสงสีทองพลันผุดออกมาจากหว่างนิ้ว ก่อนจะแปรสภาพไปเป็นคันธนูในกำมือ "ใครฆ่าสัตว์ประหลาดได้มากกว่า คนนั้นแข็งแกร่งที่สุด"

"เอาตามนั้นก็ได้อ" แอชเซสซึกดาบยักษ์หน้าตาประหลาดออกมาจากด้านหลัง "ข้าพร้อมแล้ว"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3wSUc0A>